

[Christmas Møller.]

sters og Partiet Venstres Side, fremsat Udtalelsen om, at nu er det ikke Ord, der gør det, nu skal der Handling til. Saa klart som det er, at man ikke kan forlange megen Handling fra den højtærede Regerings Side efter 3 Ugers Forløb, maa man dog have Lov til at spørge Regeringen om, hvad der er sket paa de Omraader, hvor den i ganske særlig Grad selv bød sig til. Jeg tænker her ganske særlig paa det slesvigske Spørgsmaal. Ministeriets Programerklæring synes mig ikke at sige meget andet, end hvad der stod i Ministeriet Buhls Trontale. Det er fortsat den nationale Selvbestemmelsesret, der skal være afgørende, og jeg gaar ud fra, at Regeringen ogsaa er af den Opfattelse, at det danske Folk skal have et Ord med at skulle have sagt om, hvorledes Grænsen skal drages. Jeg gaar ud fra, som ogsaa Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (Hans Hedtoft) gjorde det, at den Betragtning, som binder store Dele af det danske Folk sammen: at den danske Stat fortsat skal være en Nationalstat, ogsaa er Regeringens Program.

Jeg kan da ikke se nogen større Forskel mellem Trontalen af 9. Maj, hvori omtaltes, at Spørgsmaalet om de nationale Mindretal maatte overvejes, og Regeringens Erklæring om de samme Spørgsmaal. Jeg skal ikke her, da det allerede er sket af den ærede socialdemokratiske Ordfører, citere, hvad der er sagt i Valgkampen og paa anden Maade, men Oppositionspartierne maa have Lov til at sige til den højtærede Statsminister, at i det Øjeblik vi har Uret i denne Fortolkning af Programerklæringen, hvis der i denne skal lægges mere og andet end det, vi altsaa har kunnet læse i den, saa maa det være Regeringens Pligt at give os Besked derom.

Vi er naturligvis fuldstændig enige med Regeringen i, at vi skal støtte Danskerne Syd for Grænsen i deres nationale og kulturelle Kamp; vi har hele Tiden villet være med hertil, og vi har hjulpet det, vi kunde. Jeg vil ogsaa gerne sige til Regeringen, at for det Tilfælde — og et og andet, som har været fremsat for Offentligheden, kunde tyde derpaa — der skulde være materielle Vanskeligheder at overvinde, hvor den private Hjælp ikke var tilstrækkelig, da maa Regeringen vide, at da vil ganske utvivlsomt hele Rigsdagen — jeg kan naturligvis kun tale paa mit eget Partis Vegne — være villig til at hjælpe alt det, vi overhovedet kan.

Der blev af mig som Udenrigsminister givet Det udenrigspolitiske Nævn en fyldig Dokumentation for, hvad der var udført fra

Udenrigsministeriets og min Side i det halve Aar, jeg var Udenrigsminister, og denne Redegørelse gjaldt op til den 20. Oktober. Jeg har anmodet den højtærede Udenrigsminister om at bringe denne Redegørelse à jour for Tiden mellem den 20. Oktober og den 7. November, og jeg ved, at Udenrigsministeren har opfyldt dette Ønske. Det er ganske klart, at paa det Tidspunkt, disse Forhandlinger fandt Sted — og Redegørelsen er givet for dette Halvaar —, var det ikke nemt, ja, maaske oven i Købet overordentlig vanskeligt, at gaa til Offentligheden med Meddelelse om, hvad der var foretaget i den ene eller den anden Retning. Men som Tiden er gaaet og disse Forhandlinger er kommet noget mere paa Afstand, har jeg i hvert Fald Lov til at spørge den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister, om de ikke her i Tinget, i hvert Fald helst over for Offentligheden, vil kunne give en Redegørelse for, hvad der fra det danske Udenrigsministeriums Side er forsøgt for at hjælpe vore Landsmænd over for de Krav og Ønsker, de har fremsat. Jeg stiller naturligvis ikke noget Krav om, at Statsministeren og Udenrigsministeren her i Tinget skal give Redegørelse for det meget Arbejde, de har udført i de tre Uger, Regeringen har eksisteret, men jeg maa have Lov til at anmode om, at man paa samme Maade, som det skete under den forrige Regering, i Det udenrigspolitiske Nævn giver os en Redegørelse for, hvilke Forhandlinger der er ført, og hvilket Arbejde der er udført.

Den højtærede Regering kan være overbevist om, at i hvert Fald Det konservative Folkeparti og jeg vil være forstaaende over for de Vanskeligheder, som vi ved der er i en saadan Sag. Lad mig blot nævne et enkelt Eksempel, som viser, hvor overordentlig vanskeligt hele dette Problem ligger. Det danske Mindretal ønskede at udgive paa Engelsk en lille Pjece om dets Stilling. Det anmodede om Udenrigsministeriets Hjælp og fik den, og vi sørgede oven i Købet for, at Udenrigsministeriet, det vil sige, at den danske Stat afholdt Udgifterne hertil. Nu i disse Dage er der kommet Meddelelse om, at denne virkelig meget uskyldige Tryksag er blevet forbudt af de engelske Myndigheder. Det kunde begribeligvis ikke med det Kendskab, jeg har til Sagerne, falde mig ind at angribe den højtærede Udenrigsminister eller Udenrigsministeriet herfor. Jeg tror særdeles gerne, at Meddelelsen er kommet Ministeren overraskende, eller at han i hvert Fald ikke har kunnet løse de Vanskeligheder, der var,